

Arrest

nr. 92 875 van 4 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 juni 2012 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. VAN PRAET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIESE die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 22 november 2010, in de hoedanigheid van werknemer of werkzoekende, een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving.

1.2. Op 25 mei 2011 doet verzoeker afstand van voormelde aanvraag en dient hij, in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen, een nieuwe aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving.

1.3. Verzoeker wordt op 11 oktober 2011 in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 26 juni 2012 de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 6 juli 2012 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 gelezen in combinatie met artikel 69 ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: [N. J.-M.], Nationaliteit: Nederland, Geboortedatum: [...], Geboorteplaats: [...], Identificatienummer in het Rijksregister: [...], Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...].

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende op 25/5/11, en verkreeg de E-kaart op 11/10/11. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Uit bijkomend onderzoek blijkt dat betrokkene sinds 29/12/11 niet meer is tewerkgesteld. Overeenkomstig artikel 42 bis § 2, 3° kon hij nog 6 maanden, vanaf de dag dat hij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden reeds ruimschoots overschreven en kan betrokkene niet meer worden beschouwd als werknemer artikel 42 bis § 2, 3° van de wet van 15-12-1980.

Voor zover hij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat hij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat betrokkene reeds aan de slag zou zijn geweest. Uit het dossier blijkt eveneens dat betrokkene slechts drie dagen heeft gewerkt sinds zijn aanvraag tot lang verblijf tot op heden. Ook deze vaststelling ondergraaft op een fundamentele wijze de geloofwaardigheid van een eventuele reële kans op tewerkstelling.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in het levensonderhoud te voorzien. Het betreft een leefloon in 2de categorie als alleenstaande. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in art. 40, §4, eerste lid, 2° (wet 15.12.1980).

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de formele en de materiële motiveringsplicht.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“De materiële motiveringsverplichting houdt in dat elke administratieve beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte en in feite ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden.

Een feitelijke onjuistheid van de motieven betekent dat de motieven ten aanzien van de materiële juistheid van de feiten niet bestaan of dat hun bestaan niet bewezen is wat rechtens op hetzelfde neerkomt.

De beslissing steunt zich op artikel 42bis § 2, 3° van de wet van 15.12.1980.

Echter, artikel 42bis § 2, 2° voorziet geen beperkte termijn waarin verzoeker het statuut van werknemer behoudt. Verzoeker heeft immers meer dan één jaar gewerkt voor [F.], is onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich ingeschreven als werkzoekende.

Zo werd hij onder meer al via sms van ASAP-interim op de hoogte gebracht dat hij zou kunnen tewerkgesteld worden bij Katoennatie te Gent. Zodra er een vacature vrij komt, zullen ze hem contacteren.

Daarnaast zou hij minstens als werkzoekende aanschouwd moeten worden. Uit de verschillende inschrijvingen blijkt dat verzoeker actief op zoek is naar werk. Stuk 8 toont aan bij welke interim bureaus verzoeker heeft ingeschreven.

In het verleden heeft verzoeker ook gewerkt. Slechts in uitzonderlijke gevallen moest hij terugvallen op werkloosheidsuitkeringen.

Tegenpartij steunt zich er op dat verzoeker beroep moet doen op financiële steun van het O.C.M.W. om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Dit is echter een onjuist gegeven.

Het is inderdaad zo dat verzoeker een korte periode een uitkering van het O.C.M.W. te Aalst heeft genoten. Dit was echter in afwachting van een werkloosheidsuitkering.

Op heden kwam verzoeker overeen met het O.C.M.W. om de uitkeringen die hij ontvangen heeft voor de periode december 2011 tot en met juni 2012, zijnde 3.224,11 € terug te betalen. (stuk 7)

Vanaf december 2011 had verzoeker recht immers recht op een werkloosheidsuitkering.”

3.1.2.1. Wat de ingeroepen schending van de formele motiveringsplicht betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

3.1.2.2. Verzoeker voert eveneens een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die dient onderzocht te worden in het raam van de toepassing van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van de beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De in casu relevante bepalingen van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet luiden:

“ § 1 Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn

gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2 Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° [...];

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° [...].”

De *in casu* relevante bepalingen van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet luiden:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

[...]”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verklaring van inschrijving aan verzoeker werd afgegeven gelet op zijn hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen die hij aantoonde door middel van bewijzen van tewerkstelling in Nederland. Deze tewerkstelling eindigde op 16 december 2011. Een Dimona raadpleging door verweerder daterend van 26 juni 2012 toonde aan dat verzoeker gedurende drie dagen heeft gewerkt op Belgisch grondgebied, namelijk op 23, 28 en 29 december 2011. Verder bleek dat verzoeker sinds 27 februari 2012 een leefloon als alleenstaande geniet in België.

Verweerder stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker niet meer kan worden beschouwd als beschikker over voldoende bestaansmiddelen in de zin van artikel 40, § 1, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, nu hij beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien. Hierbij wordt erop gewezen dat het gegeven dat de bestaansmiddelen door de Belgische overheid ter beschikking worden gesteld aan verzoeker niet in overeenstemming is met deze bepaling. Verzoeker erkent dat hij een beroep deed op het OCMW, doch voert aan dat dit was in afwachting van een werkloosheidsuitkering en dat hij na het nemen van de bestreden beslissing is overeengekomen met het OCMW om de betaalde sommen terug te betalen. Deze gegevens doen evenwel geen afbreuk aan de vaststelling door verweerder dat verzoeker ten laste was van het OCMW en bijgevolg niet over voldoende bestaansmiddelen om in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien bleek te beschikken. Er blijkt verder niet dat verzoeker op het ogenblik van de bestreden beslissing een werkloosheidsuitkering genoot.

Verzoeker voert verder aan dat verweerder ten onrechte verwijst naar artikel 42bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Hij betoogt dat toepassing diende te worden gemaakt van artikel 42bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet, gelet op zijn eerdere tewerkstelling in Nederland van meer dan één jaar, het gegeven dat hij onvrijwillig werkloos is geworden en hij zich heeft ingeschreven als werkzoekende. De Raad merkt evenwel op dat artikel 42bis, § 2 van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op de burger van de Unie die in toepassing van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet een

verblijfsrecht in het Rijk werd erkend. In deze bepaling worden immers enkele situaties voorzien waarin de betreffende burger van de Unie het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet “*behoudt*”. In *casu* blijkt evenwel uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker niet op grond van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet zijn E-kaart bekwam doch wel op grond van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, als beschikker over voldoende bestaansmiddelen. Verzoeker kan zich dan ook niet dienstig beroepen op 42bis, § 2 van de Vreemdelingenwet. Louter ten overvloede merkt de Raad verder nog op dat 42bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet, gelet op de bewoordingen waarin deze bepaling is gesteld en waarbij wordt tegemoetgekomen aan situaties waarin een burger van de Unie als gevolg van ziekte of ongeval of onvrijwillige werkloosheid niet langer kan worden beschouwd als werknemer of werkzoekende in België, betrekking heeft op een tewerkstelling in België van minstens één jaar. De eerdere tewerkstelling in het land van herkomst kan bij deze wetsbepaling dan ook niet in rekening worden gebracht.

Verzoeker geeft tevens aan niet akkoord te gaan met motivering in de bestreden beslissing dat hij evenmin kan worden beschouwd als werkzoekende. Verweerder gaf hierbij aan dat niet blijkt dat verzoeker een reële kans op tewerkstelling heeft, nu in dat geval kon worden verwacht dat hij reeds aan de slag zou zijn en hij slechts drie dagen was tewerkgesteld in België. Verzoeker betoogt hierbij dat hij actief op zoek is naar werk. Dit gegeven wordt evenwel niet als dusdanig betwist door verweerder. Verweerder weerhoudt wel dat niet is voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde om als werkzoekende te kunnen worden beschouwd in de zin van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, zijnde dat niet blijkt dat er sprake is van een “*reële kans om te worden aangesteld*”. Door louter te wijzen op zijn eerdere tewerkstelling in Nederland toont verzoeker ook niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloot dat niet blijkt dat er sprake is van een reële kans op tewerkstelling. Het enkele gegeven dat verzoeker in het verleden in Nederland heeft gewerkt bevat op zich immers nog een aanduiding over de vraag of hij in België een reële kans op tewerkstelling heeft. Verzoeker beperkt zich verder, waar hij stelt dat hij via sms van ASAP-interim ervan op de hoogte werd gebracht dat hij zou kunnen beginnen bij Katoennatie in Gent zodra er een vacature vrijkomt, tot een bewering die met geen enkel begin van bewijs wordt gestaafd.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Het eerste middel ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij licht het middel als volgt toe:

“[...]”

De bestreden beslissing bevel om het grondgebied te verlaten gaat volledig voorbij aan de wil van verzoeker om in België een familiaal leven op te bouwen.

Verzoeker heeft dus ongetwijfeld recht op eerbiediging van zijn gezinsleven cf. art. 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

Art. 8 van het Verdrag voorziet in zijn tweede lid dat inmenging met betrekking tot de uitoefening van dit recht slechts toegestaan is wanneer dit in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid en van de openbare veiligheid.

De voorgelegde stukken laten toe om te besluiten dat er in casu ongetwijfeld sprake is van goede inburgering en integratie.

Art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens is dus geschonden door de bestreden beslissing.

Door de Raad van State wordt art. 62 van de Vreemdelingenwet in samenhang met art. 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens in die zin geïnterpreteerd dat de redengeving van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing een afweging moet bevatten tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de inbreuk op het recht op gezinsleven van de betrokkene.

'Op grond van art. 62 van de Vreemdelingenwet en art. 8 EVRM moet uit de motieven zelf van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing blijken dat de overheid heeft afgewogen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling. Op grond van art. 32 van voormelde wet dient die afweging ook te blijken uit de overwegingen van het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen.' (R.v.St., 25 september 1986, nr. 26.933)."

3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip '*familie- en gezinsleven*' noch het begrip '*privéleven*'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip '*privéleven*' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen.

Opdat een vreemdeling zich zou kunnen beroepen op het recht op eerbiediging van zijn gezins- en/of familieleven, moet er in de eerste plaats kunnen worden vastgesteld dat verzoeker een dergelijk gezins- en/of familieleven in België heeft opgebouwd. Om hiertoe te kunnen besluiten dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en vervolgens wordt vereist dat die familiale band voldoende "*hecht*" is (J. Vande Lanotte en G. Goedertier, Overzicht publiek recht, Brugge, Die Keure, 2001, 404, randnr. 653). Noch uit de stukken van het administratief dossier noch uit de door verzoeker bij zijn verzoekschrift aangebrachte stukken blijkt dat verzoeker enige familie in België heeft. Verzoeker verklaart in zijn verzoekschrift integendeel uitdrukkelijk dat hij slechts de wil heeft om een familiaal leven op te bouwen in België. Artikel 8 van het EVRM heeft evenwel niet tot doel een louter hypothetisch, thans onbestaand gezins- en/of familieleven te

beschermen. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat niet blijkt dat verzoeker in België een gezinsleven heeft dat door de Belgische overheden dient te worden beschermd.

In zoverre verzoeker verwijst naar zijn inburgering en integratie, stelt de Raad verder vast dat verzoeker hiertoe geen enkel bewijs aanbrengt. Het komt nochtans aan verzoeker toe om op concrete wijze toe te lichten welk privéleven volgens hem in het gedrang is gebracht door de bestreden beslissing. De Raad wijst er ook op dat artikel 8 van het EVRM niet dienstig kan ingeroepen worden ter bescherming van gewone sociale relaties (RvS 23 januari 2002, nr. 102.840; RvS 22 september 2004, nr. 135.236; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 22 mei 2007, nr. 171.409; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824). Verzoeker toont niet aan dat er sprake is van een integratie of van opgebouwde sociale relaties die van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen.

De Raad wijst er daarnaast op dat uit artikel 8 van het EVRM geen formele motiveringsplicht kan afgeleid worden die ruimer is dan deze die is voorzien in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991. Bij gebreke aan enig bestaand gezins- en/of familieleven in België kan hij geenszins worden gevolgd waar hij stelt dat een afweging diende te worden doorgevoerd in de bestreden beslissing tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de inbreuk op het recht op gezinsleven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

Hij stelt als volgt:

“De gevolgen van de maatregel zijn uiteraard zeer ernstig. Verzoeker kan zich niet op permanente basis in België vestigen.

Het redelijkheidsbeginsel is zonder twijfel geschonden door de beslissing om het grondgebied te verlaten. Het staat buiten proportie om deze man de toegang tot het grondgebied te verbieden en hem terug te sturen naar Nederland.

Door een zo verstrekkende beslissing met betrekking tot verzoeker te nemen zonder enige afweging te maken met de ernst van de gevolgen van deze beslissing op het leven van verzoeker, heeft de bestreden beslissing duidelijk het redelijkheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel geschonden.”

3.3.2. Bij de bespreking van het eerste middel werd reeds vastgesteld dat verzoeker geen kennelijke wanverhouding heeft aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing (*cfr.* RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De uiteenzetting van verzoeker laat de Raad ook niet toe te concluderen dat zijn particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door verweerder beschermde algemeen belang, dat gediend is met een correcte toepassing van de verblijfwetgeving. Hij beperkt zich immers tot een louter algemene en vage stellingname dat hij zich als gevolg van de bestreden beslissing niet op permanente basis in België kan vestigen en dat de gevolgen van de bestreden beslissing ernstig zijn.

Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel geschonden zijn.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend en twaalf door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS